

«Λαχτάρα για κεράσια»

Μιούζικαλ για δύο μέσα σ' ένα βαγόνι τρένου!

Στο σιδηροδρομικό σταθμό του Ρουφ μια υπέροχη ιταλική επιβατάμαξα χρειάστηκε να «σφυρίζει τρεις φορές» για να δώσει το σύνθημα. Και ένα μιούζικαλ για δύο άρχισε να εκτυλίσσεται μέσα σ' ένα από τα βαγόνια του, ειδικά διαμορφωμένο σε σκηνή και θεατρική αίθουσα. Με τα τρένα της γραμμής Αθηνών - Θεσσαλονίκης να περνούν σε απόσταση αναπνοής, δημιουργείται ένα πρωτότυπο θεατρικό ταξίδι-παράσταση, κατά τη διάρκεια του οποίου οι θεατές νιώθουν συνταξιδιώτες με τους ηθοποιούς, που μιλάνε, χορεύουν και τραγουδούν ανάμεσά τους!

Η ιδέα της εγκατάστασης ενός πραγματικού τρένου ως ρεαλιστικού ντεκόρ για τις ανάγκες της παράστασης δεν οφείλεται στις προσπάθειες εντυπωσιασμού των συντελεστών της, αλλά στην επιθυμία της ίδιας της πολωνής συγγραφέως **Αγκνιέσκα Οσιέτοκα**, που γεννήθηκε στη Βαρσοβία το 1936.

Κυρίαρχη εκείνη την εποχή στη μεταπολεμική Πολωνία, η σκηνογραφική σχολή της Βαρσοβίας έδινε έμφαση στη σκηνική εικόνα που υπαγορεύεται από το κείμενο και με «επιθετικές» φόρμες ξεπερνούσε τους παραδοσιακούς σκηνογραφικούς περιορισμούς. Εκμεταλλευόμενη τους πειραματισμούς του πολωνικού θεάτρου που ήθελε να ξεφύγει από την αυστηρότητα του σοσιαλιστικού ρεαλισμού, η τρυφερή συγγραφέας και ποιήτρια φαντάστηκε και δημιούργησε μια ερωτική ιστορία που διαδραματίζεται σ' ένα κουπέ τρένου της γραμμής Βαρσοβία - Στίτνο. Ένας άντρας και μια γυναίκα συναντιούνται σε ένα σιδηροδρομικό ταξίδι και ταυτόχρονα σε ένα ταξίδι της ζωής και της μνήμης. Στην αρχή του έργου δεν γνωρίζουμε τίποτα γι' αυτούς. Σύντομα όμως θα μάθουμε ότι η γυναίκα γυρίζει από τη Βαρσοβία με ένα ολοκαίνουριο χαρτί διαζυγίου στις αποσκευές της και ο άντρας δεν πάει πολύς καιρός που έχει χωρίσει. Μαζί θα παίξουν ένα παιχνίδι αναμνήσεων, καθένας θ' ανατρέξει στο «φωτεινό καλοκαίρι» της δικής του σχέσης, που δεν άργησε να γίνει ένα «συννεφιασμένο φθινόπωρο». Ψάχνουν τα «πώς» και τα «γιατί», αλλά οι απαντήσεις δεν υπάρχουν πάντα. Εξάλλου η πορεία των πραγμάτων είναι αναπόσπαστη όπως και η πορεία του τρένου που θα φτάσει κάποτε στον προορισμό του. Ο προορισμός για το ζευγάρι είναι ένας δύσκολος και κρύος χειμώνας κι ας «λαχταρούν» και οι δυο τους «καλοκαιρινά φρούτα». Οι δύο ήρωες θα μας αποκαλύψουν τις ταυτότητές τους και την πραγματική τους σχέση ακριβώς τη στιγμή που το συνειδητοποιούν αυτό:

«Αχ, γιατί να κάνει κρύο, όταν κρύβει η ψυχή μας τόση δίψα και λαχτάρα για κεράσια!»

Τα τραγούδια διάσπαρτα, με νοσταλγική διάθεση σ' όλο το έργο, προσαρμόστηκαν στα ελληνικά από τη δική μας Αφροδίτη Μάνου που, ύστερα από το επιτυχημένο ντεμπούτο της στον καλοκαιρινό «Βιολιστή στη στέγη», θέλησε να δοκιμαστεί και σ' ένα διαφορετικό μιούζικαλ.

Τόσο οι ποιητικοί στίχοι των κομματιών, αλλά και η ακουστική μουσική που έγραψε ο Μηνάς Αλεξιάδης και παρουσιάζεται ζωντανά στην παράσταση απέχουν πολύ από τα χολιγουντιανού στιλ μιούζικαλ που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε. Το θεατρικό «ταξίδι» σκηνοθετήθηκε με κέφι και αρκετή δόση φαντασίας ο πολωνός ηθοποιός Ντιανιέλ Ολμπρίχκι. Το στενόχωρο βαγόνι μετατράπηκε έξυπνα, άλλοτε σε αίθουσα χορού, άλλοτε σε πάρκο, άλλοτε σε γήπεδο τένις και σε αποβάθρα τρένου, ακολουθώντας τους ευαίσθητους ήρωες στο ταξίδι των μικρών ιστοριών τους. «Ευλύγιστοι» ηθοποιοί-κλόουν, η Τατιάνα Λύγαρη και ο Ανδρέας Νάτσιος διαθέτουν όλα τα απαραίτητα προσόντα ενός ηθοποιού που παίζει μιούζικαλ: καλή φωνή και κίνηση και μια αστραφτερή παρουσία που «εκπέμπει».

Την ευθύνη της μετατροπής της παλιάς ιταλικής επιβατάμαξας σε σκηνή και αίθουσα θεάτρου, σε καμαρίνια και φουαγιέ ανέλαβε η σκηνογράφος Λέα Κούση με τον βοηθό της Σαράντη Τσούραλη. Στην είσοδο του θεάτρου-τρένου σάς υποδέχεται ζωντανή μουσική που μπορεί να συνοδεύσει το δείπνο σας στο προπολεμικό wagon-restaurant που λειτουργεί σαν φουαγιέ και εστιατόριο πριν από και ύστερα από την παράσταση. Όποτε θελήσετε να δοκιμάσετε μια διαφορετική ταξιδιωτική εμπειρία μες στο σιδηροδρομικό σταθμό του Ρουφ όπου βρίσκεται εγκατεστημένο το τρένο, οι διαδρομές της ζωής και της καρδιάς ταξιδεύουν πάντα «πρώτη θέση»!